

Arrest

nr. 317 328 van 26 november 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE FEYTER
Louis Wanbecqstraat 6 bus 001
2100 DEURNE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 8 juli 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 juni 2024 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker treedt op 1 april 2022 in Turkije in het huwelijk met een vrouw met de Belgische nationaliteit.

1.2. Op 21 september 2022 dient verzoeker bij het Belgische consulaat in Istanboel, Turkije, een aanvraag in voor een visum lang verblijf (type D) met het oog op gezinshereniging met zijn Belgische echtgenote in België. Op 20 maart 2023 wordt het gevraagde visum aan verzoeker toegekend.

1.3. Op 22 april 2023 betreedt verzoeker het Belgische grondgebied. Hij wordt op 2 juni 2023 in het bezit gesteld van een elektronische F-kaart.

1.4. Op 5 januari 2024 legt de Belgische echtgenote bij de gemeente Lint een verklaring af dat verzoeker niet meer op het adres van de gezinswoning verblijft en vraagt zij hem te schrappen van dit adres. Zij stelt dat “mogelijks” sprake is van een schijnhuwelijk.

1.5. Bij schrijven van 5 april 2024 wordt verzoeker ervan in kennis gesteld dat een onderzoek wordt gevoerd naar het al dan niet behouden van zijn verblijfsrecht, omdat hij niet langer gezamenlijk is gevestigd met zijn Belgische echtgenote. Hij wordt verzocht binnen de 30 dagen bewijzen voor te leggen van zijn huidige economische activiteiten of bestaansmiddelen, een recent OCMW-attest, desgevallend het bewijs dat hij zich in een schrijnende situatie bevindt, met name dat hij slachtoffer was van geweld tijdens het huwelijk, van geweld binnen de familie of van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek en bewijzen van eventuele humanitaire elementen overeenkomstig artikel 42quater, § 1, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit schrijven wordt verzoeker op 18 april 2024 ter kennis gebracht. Op 17 mei 2024 maakt verzoeker verschillende bewijzen over aan het bestuur.

1.6. Op 12 juni 2024 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot beëindiging van verzoekers recht van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

*Naam: [A.]
Voorna(a)m(en): [Ö.]
Nationaliteit: Turkije
[...]*

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwaam het verblijfsrecht nadat hem in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 een visum gezinshereniging werd toegekend. Hij werd op 24.04.2023 in het bezit gesteld van een bijlage 15 en op 02.06.2023 van een F-kaart. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht als echtgenoot van de Belgische [J.J.F.] ([...]) met wie hij zich vestigde.

Op 30.01.2024 ontving DVZ van de gemeente Lint de melding dat mevrouw [J.] na discussies en onenigheid betrokkene op straat zou hebben gezet. Mevrouw zou een dagvaarding in echtscheiding hebben laten opstellen. Zij ondertekende op 05.01.2024 eveneens een document waarin zij om de schrapping van betrokkene verzocht en waarin zij aangeeft mogelijks het slachtoffer te zijn van een schijnhuwelijk. Betrokkene zou hebben aangegeven dat hij nog met zijn echtgenote wenste te praten, maar zij zou daar niet op willen ingaan. Vervolgens ontving de DVZ op 27.03.2024 informatie van het Parket van Antwerpen. In het bijzonder werd een aanvankelijk PV met nr. [...] overgemaakt. Daarin leest men dat het OCMW van Lint op 20.12.2023 aan de politie vroeg om zich over betrokkene te ontfemen omdat zijn eega hem aan de deur zou hebben gezet en hij dus technisch dakloos was. Beide partijen werden gecontacteerd, betrokkene kon geen informatie geven over de reden waarom hij door zijn echtgenote uit huis werd gezet. Mevrouw [J.] daarentegen verklaarde dat zij betrokkene niet uit huis heeft gezet, hij zou zelf vertrokken zijn nadat zij hem had geconfronteerd met intieme berichten aan andere vrouwen op zijn GSM. Mevrouw reageerde opgelucht toen de politiebeambte haar meldde dat er een pv voor het aangaan van een schijnhuwelijk werd opgesteld. Zij stelde dat ze er betrokkene van verdacht haar te hebben gebruikt om België binnen te geraken.

De Sociale dienst van Lint stelt dat zij zich met betrokkene naar zijn woning begaven om er enkele bezittingen te gaan ophalen, mevrouw zou de deur niet hebben geopend. Wat later contacteerde zij de sociale dienst van Lint zelf om te melden dat ze de deur niet kon opendoen omdat ze bezoek had. Ze weigerde ook betrokkenes spullen te overhandigen. Mijnheer zou geschokt hebben gereageerd wanneer hij vernam dat ze hem betichte van het aangaan van een schijnhuwelijk.

Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Thans moet echter vastgesteld worden dat minstens in hoofde van mevrouw het vereiste minimum aan relatie niet meer bestaat. Zij zou een echtscheidingsprocedure hebben opgestart, verdenkt mijnheer van het aangaan van een schijnhuwelijk en verzocht om zijn schrapping van haar adres. Hoewel de ware toedracht van de relatiebreuk niet kan worden achterhaald, gelet op de divergerende verklaringen van de betrokken partijen, kan wél redelijkerwijze gesteld worden dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging tussen de echtgenoten en dit minstens sedert 05.01.2024, datum waarop mevrouw [J.] melding deed van een mogelijk schijnhuwelijk en om de schrapping van haar echtgenoot verzocht.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 05.04.2024 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd betekend op 18.04.2024. Betrokkene maakte de volgende stukken over:

- Arbeidsovereenkomst met [D.V.L.] BV dd. 24.04.2024 + loonfiche
- Verklaring Sociale Dienst Lint
- Documenten inzake fertiliteitsbehandeling
- Rapporten Nederlandse lessen + attest van aanmelding NT2
- Inburgeringscontract
- Inschrijving VDAB
- Mailverkeer met [E.] bvba
- Adresgegevens [A.] Wilrijk
- Bezittingsovereenkomst woning
- Attest van leefloon

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart." Er werden na 17.05.2024 geen nieuwe stukken meer overgemaakt.

Wat betreft de uitzonderingsgevallen voorzien in artikel 42quater, §4, 1e lid, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980, dient het volgende te worden opgemerkt:

Vooreerst kan vastgesteld worden dat betrokkene niet voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien in art. 42quater, §4, 1e lid, 1° van de wet van 15.12.1980. Het huwelijk werd afgesloten op 01.04.2022. Betrokkene diende op basis daarvan een aanvraag gezinshereniging in. Zoals hierboven werd uiteengezet is er minstens in hoofde van mevrouw [J.] sedert 05.01.2024 geen sprake meer van een minimum aan relatie, nu zij die dag verklaarde mogelijks het slachtoffer te zijn van een schijnhuwelijk en om de schrapping van betrokkene van haar adres verzocht. Ze zou een advocaat onder de arm hebben genomen om de echtscheiding aan te vragen. Er is geen gezinscel meer sindsdien. Betrokkenen zijn dus geenszins 3 jaar gezamenlijk gevestigd geweest. (arrest RvV 192 871 dd. 29.09.2017: Er is in casu geen sprake meer van een minimum aan relatie tussen de verzoekende partij en haar Belgische echtgenote. Aldus toont verzoekende partij niet aan dat haar verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet om de loutere reden dat zij nog gehuwd was met haar Belgische echtgenote en arrest 200 566 RvV dd. 1.03.2018: Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Uit de bestreden beslissing blijkt dat een gezinscel niet aanvaard wordt en dat wordt vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verzoekster betwist dit niet. Artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt dat er door de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer "het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is)".) De gezinshereniging blijkt achterhaald te zijn.

Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Betrokkene stelt dat hij door zijn echtgenote het huis uit zou zijn gezet. Zij stelt dat hij zelf de woning zou hebben verlaten nadat ze hem had geconfronteerd met berichtjes aan andere vrouwen op zijn GSM. Betrokkene begaf zich nadat hij het huis uit was gezet samen met de sociale dienst van Lint naar zijn woning, daar liet zijn echtgenote hem niet binnen. Zij verklaarde aan de dienst bezoek te hebben gehad. Ze weigerde betrokkene's spullen te overhandigen. Het moge duidelijk wezen dat er op 18.12.2023 iets is gebeurd waardoor de relatie onherstelbaar beschadigd is geweest. Wát er die dag heeft plaatsgevonden kan, gelet op de divergerende verklaringen van de betrokkenen, niet worden bepaald.

Verder blijkt uit het dossier dat de politie in het aanvankelijk pv [...] stelt dat de wijkagent geen weet had van relatieproblemen. Buiten zijn verklaringen tegenover de sociale dienst van Lint, voert betrokkene geen enkel element aan dewelke er op zou kunnen wijzen dat hij slachtoffer is of is geweest van enige vorm van geweld. Betrokkene geeft niet eens een begin van verklaring voor waarom hij uit huis werd gezet. Dit stilzwijgen is

minstens even vreemd als het gedrag van zijn echtgenote na de feiten. Het is dan ook niet uitgesloten dat beide partijen elementen verzwijgen die zouden kunnen wijzen op hun eigen laakbaar gedrag. Wat er ook van zij, er mag duidelijk blijken dat de echtgenoten niet meer op dezelfde golflengte zitten. De relatie is niet geworden wat ze hadden gehoopt. De gebeurtenissen van december moeten dan ook gekaderd worden in het tot haar einde komen van de partnerrelatie. Betrokkene toont met de door hem voorgelegde stukken niet voldoende aan onder het toepassings-gebied van artikel 42quater, §4, 1e lid, 4° te vallen. Aldus moet besloten worden dat hij aan geen der gevallen voorzien in artikel 42quater, §4 van de verblijfswet voldoet.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene kwam op 22.04.2023 aan in België (binnenkomststempel) nu dus iets meer dan één jaar geleden, wat nog een zéér korte periode is, zeker wanneer men in overweging neemt dat hij 44 jaar oud is.

Gezien betrokkene nog niet zeer lang in België verblijft, is het niet onredelijk te stellen dat hij nog een zekere mate van voeling moet hebben met de Turkse maatschappij, met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken aldaar. Tegenover de sociale dienst van Lint stelde hij in Turkije alles opgegeven te hebben en dat de weg terug niet evident is. Echter dient ten eerste te worden opgemerkt dat deze beslissing betrokkene niet dwingt het Rijk te verlaten. Ten tweede is betrokkene nog maar iets meer dan één jaar in België. Deze periode is té kort om alle banden met zijn herkomstland volledig te doen verdwijnen. Hij heeft er wellicht nog familiale en/of sociale banden. Bovendien mag niet worden voorbijgegaan aan het feit dat hij ook in België geen sociaal netwerk heeft. Van gezinsleden of een nieuwe relatie maakt hij geen gewag, noch van vrienden of kennissen waarbij hij terecht zou kunnen. De relatie met de referentiepersoon is, minstens voor wat mevrouw [J.] betreft, beëindigd. Zij zou de echtscheiding hebben aangevraagd en beticht betrokkene van het aangaan van een schijnhuwelijk. Sedert december wordt betrokkene opgevangen en begeleid door de sociale dienst van Lint. Hij verblijft in een tijdelijke noodwoning, ontving tot en met april 2023 leefloon en is nu, blijkens de door hem overgemaakte arbeidsovereenkomst, deeltijds (20u/week) tewerkgesteld als keukenhulp. Hoeveel inkomsten betrokkene met die tewerkstelling werkelijk verdient blijkt niet uit het dossier. Hij verdient 14.37 euro per uur. In het meest optimistische geval (5 weken op een maand a rato van 20 uur per week) zou hij maandelijks 1437 euro bruto verdienen, wat een zeer beperkt inkomen is. Dat is nauwelijks 200 euro meer dan het leefloon dat hij in april ontving.

Hij zou via uitzendarbeid bij [H.F.F.] kunnen beginnen, echter blijkt uit opzoeken in de databestanden van de sociale zekerheid (Dolsis) dat betrokkene niet bij deze werkgever staat geregistreerd. Er kan dus ook niet blijken dat zijn inkomstsituatie er thans op is vooruitgegaan. Hij bevindt zich in een precare economische situatie dewelke niet noopt tot het behoud van zijn verblijfsrecht.

Betrokkene legt stukken voor waaruit blijkt dat hij het inburgeringstraject heeft aangevat en taallessen heeft gevolgd. Er dient echter te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject met bijhorende taallessen verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Betrokkene toont bijgevolg met voormelde stukken niet aan dat hij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Zijn F-kaart dient gesupprimeerd te worden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerst middel voert verzoeker de schending aan van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Hij verstrekt volgende uiteenzetting bij zijn middel:

"De bestreden beslissing beroept zich op art. 42quater, § 1, 4°, dat luidt als volgt:

[...]

1.

Verwerende partij lijkt er dus van uit te gaan dat de relatie tussen verzoeker en zijn echtgenote de facto is beëindigd.

Hieromtrent wordt verwezen naar het feit dat verzoeker inderdaad de woning heeft (moeten, zie infra) verlaten, en thans een procedure dringende en voorlopige maatregelen in afwachting van een echtscheidingsprocedure is opgestart voor de familierechtbank Antwerpen, afdeling Antwerpen.

Samenvattend leidt verwerende partij uit het bestaan van - in de hoop van verzoeker tijdelijke - echtelijke moeilijkheden af dat de relatie tussen de echtgenoten definitief is beëindigd.

2.

Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan niet noodzakelijk de samenwoning, maar louter een minimum aan relatie tussen de echtgenoten (RvSt 24 april 1995, nr. 53.030, RvSt 5 maart 2004, nr. 128.878, RvSt 4 oktober 2005, nr. 149.807, RvSt 8 mei 2006, nr. 158.407).

Het loutere feit dat verzoeker de woning heeft dienen te verlaten, en hij op heden dus inderdaad niet meer samenwoont met zijn echtgenote, is dus niet voldoende om over te gaan tot het beëindigen van het verblijf.

Verzoeker erkent uiteraard eveneens dat er een procedure hangende is voor de familierechtbank Antwerpen, afdeling Antwerpen.

Desondanks is het te kort door de bocht om ook louter uit het bestaan van deze procedure af te leiden dat verzoeker en zijn echtgenote de relatie definitief hebben beëindigd.

Het is wel degelijk de bedoeling van verzoeker om de relatie verder te zetten. De onherstelbare ontwrichting van het huwelijk wordt dus betwist.

3.

Bovendien dient te worden benadrukt dat op het ogenblik van het afleveren van de bestreden beslissing nog geen definitief vonnis is bekomen voor de familierechtbank.

Het is dus onmogelijk voor verwerende partij om in te schatten of het huwelijk/de relatie tussen partijen definitief is beëindigd.

Desondanks wordt door verwerende partij zonder veel bijkomende uitleg uit het bestaan van de door de echtgenote van verzoeker ingeleide familieprocedure afgeleid dat de relatie definitief is beëindigd.

4.

Een dergelijke redenering kan bezwaarlijk worden aanzien als een afdoende motivering overeenkomstig de materiële en formele motiveringsplicht.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht (zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de feitelijke en juridische overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op een afdoende wijze. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071).

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvSt 6 september 2002, nr. 110.071; RvSt 21 juni 2004, nr. 132.710); de bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar en draagkrachtig zijn.

Het feit dat verwerende partij ogenschijnlijk weigert de procedure voor de familierechtbank af te wachten maar uit het louter opstarten van deze procedure afleidt dat de relatie tussen verzoeker en zijn echtgenote definitief is beëindigd, maakt een schending van de materiële motiveringsverplichting voor.

5.

Eveneens dient uit de handelingswijze van verwerende partij een schending van het zorgvuldigheids-beginsel te worden afgeleid.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt de verplichting in beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

De beslissing doet blijken van een vluchtige en nonchalante houding in dit dossier. Verzoeker mag niet het slachtoffer worden van een onzorgvuldig handelen door Dienst Vreemdelingenzaken, in casu het niet afwachten van een definitieve beslissing door de familierechtbank."

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Hij zet zijn middel uiteen als volgt:

"Verzoeker beroept zich daarnaast op een schending van art. 42quater § 4, 4° Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

[...]

1.

In tegenstelling tot wat de bestreden beslissing voorhoudt is er in casu wel degelijk sprake van een bijzonder schrijdende situatie, overeenkomstig art. 42quater § 4, 4° Vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst hieromtrent naar het hierboven vermeide feitelijke relaas. Hij werd van de ene dag op de andere dag door zijn echtgenote uit de gemeenschappelijke woning gezet, waarna hij zonder zelfs maar zijn persoonlijke spullen mee te kunnen nemen op straat terecht kwam.

Het is vervolgens dankzij tussenkomst van enerzijds de wijkagent en anderzijds het OCMW Lint dat verzoeker zijn leven enigszins terug op de rails heeft kunnen zetten.

Er kan bezwaarlijk worden geargumenteed dat een dergelijk handelen geen schrijnende situatie uitmaakt.

2.

Ook aan de tweede voorwaarde ex art. 42quater § 4 Vreemdelingenwet is voldaan.

Sinds juni 2024 heeft verzoeker een vaste betrekking, die hij kon uitoefenen tot de intrekking van zijn F-kaart. Tot op heden is zijn werkgever bereid hem in dienst te houden., uiteraard op voorwaarde van het regelen van zijn verblijfssituatie.

Er was op het ogenblik van het afleveren van de bestreden beslissing dus geen enkel risico dat verzoeker ten laste van de Belgische sociale zekerheid zou vallen, zelfs integendeel.

3.

Het weigeren rekening te houden met de duidelijk schrijnende situatie omwille van het handelen van zijn echtgenote dient eveneens te worden beschouwd als een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Eveneens oordeelt Uw Raad dat de motiveringsplicht wordt geschonden wanneer DVZ geen rekening houdt met de voorgelegde feitelijke elementen. (RvV 10 december 2009, nr. 35.640; RvV 22 december 2009, nr. 36.480; RvV 7 januari 2010, nr. 36.714)

De bestreden beslissing schendt aldus zowel het zorgvuldigheidsbeginsel als de formele en materiële motiveringsplicht.”

2.3. Deze middelen worden, gelet op hun verknochtheid, samen behandeld.

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht die is neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze artikelen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Zowel de juridische als feitelijke overwegingen zijn op simpele wijze te lezen in de bestreden beslissing. Uit de in het verzoekschrift ontwikkelde middelen blijkt ook dat verzoeker op de hoogte is van de redenen waarom verweerder de bestreden beslissing heeft genomen. Ook de redenen waarom er volgens verweerder niet langer sprake is van een gezamenlijke vestiging van verzoeker met zijn Belgische echtgenote worden uitvoerig weergegeven en verzoeker heeft hertegen een inhoudelijke kritiek ontwikkeld. Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de voorziene motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van voormelde wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.5. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.6. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing in de bestreden beslissing van de bepalingen van (oud) artikel 42quater van de Vreemdelingenwet. De in de voorliggende zaak relevante bepalingen van dit wetsartikel luiden op het moment van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

[...]

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

[...]

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

[...]

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

[...]

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer is geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

2.7. In de bestreden beslissing wordt verzoekers recht op verblijf van meer dan drie maanden beëindigd met toepassing van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, omdat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging met zijn Belgische echtgenote. Volgens verweerder toont verzoeker, die werd gehoord in het kader van een mogelijke beëindiging van zijn verblijfsrecht om voormelde reden, niet aan dat hij zich bevindt in een van de uitzonderingssituaties van artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet en spelen evenmin elementen in de zin van § 1, derde lid van voormeld wetsartikel die zich zouden verzetten tegen een beëindiging van het verblijfsrecht.

2.8. Verzoeker betwist allereerst de beoordeling dat er niet langer sprake is van een gezamenlijke vestiging met zijn echtgenote in België. Hij betoogt dat verweerder ten onrechte aanneemt dat de relatie met zijn echtgenote de facto en definitief is beëindigd en dat het loutere feit dat hij de woning heeft moeten verlaten en op heden niet samenwoont met zijn echtgenote niet voldoende is om over te gaan tot de beëindiging van zijn verblijf. Hij erkent dat er een echtscheidingsprocedure hangende is, maar stelt dat het “te kort door de bocht” is om louter uit het bestaan van deze procedure af te leiden dat de relatie met zijn echtgenote definitief is beëindigd. Hij geeft aan dat het wel degelijk zijn bedoeling is om de relatie verder te zetten en betwist de onherstelbare ontwrichting van zijn huwelijk. Hij beklemtoont dat er op het ogenblik van de bestreden beslissing nog geen definitief echtscheidingsvonnis was. De handelwijze van het bestuur is volgens hem dan ook kennelijk onredelijk en onzorgvuldig, want “vluchtig en nonchalant” doordat niet de definitieve beslissing van de familierechtbank werd afgewacht.

De Raad wijst er allereerst op dat, in tegenstelling tot wat verzoeker tevergeefs tracht voor te houden, de toepassing van de beëindigingsgrond in artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet dat er geen gezamenlijke vestiging meer is niet afhankelijk is van het bestaan van een definitief echtscheidingsvonnis. Deze wetsbepaling voorziet, binnen de vijf jaar na de erkenning van het verblijfsrecht, wel degelijk in een op de verzoeker toepasbare beëindigingsgrond van het verblijfsrecht wanneer “er geen gezamenlijke vestiging meer [is]” (zie ook de voorbereidende werken bij de wet van 25 april 2007 tot invoering van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, *Parl.St.* Kamer, nr. 51 2845/001, 54). Het betreft een nationaalrechtelijk concept dat van toepassing is op derdelander-familieleden van statische Belgische onderdanen.

Bij een huwelijk met een statische Belg kan dus niet enkel een einde worden gesteld aan het verblijfsrecht in geval van ontbinding van dat huwelijk maar ook indien er geen gezamenlijke vestiging meer is. Deze laatste hypothese staat los van het al dan niet bestaan van een huwelijk vermits het verblijfsrecht van de betrokken vreemdeling net wordt erkend omdat hij de gezinshereniger vergezelt of vervoegt (RvS 1 juli 2024, nr. 260.350). Verzoeker kan bijgevolg ook niet worden bijgetreden waar hij voorhoudt dat de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze tot stand kwam doordat de definitieve uitspraak omtrent de echtscheiding niet werd afgewacht.

Zoals verweerder verder correct heeft aangegeven in de bestreden beslissing vereist de “gezamenlijke vestiging” van een vreemdeling die is gehuwd met een Belgische onderdaan, overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten en een daadwerkelijke

en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407; zie ook *Parl. St. Kamer*, nr. 51 2845/001, 52). Verzoeker betwist dit op zich niet en verwijst zelf naar deze rechtspraak in zijn verzoekschrift.

De Raad stelt vervolgens vast dat verweerder bij zijn beoordeling dat er niet langer sprake is van een gezamenlijke vestiging niet louter rekening hield met het gegeven dat verzoeker de echtelijke woning heeft moeten verlaten en niet langer samenwoont met zijn echtgenote of met het gegeven dat de echtgenote een echtscheidingsprocedure heeft ingeleid. Verweerder heeft ter zake het geheel van de bij hem voorliggende gegevens in rekening gebracht om te besluiten dat er geen sprake meer is van een minimum aan relatie of gezinscel.

Meer concreet licht verweerder toe dat hij er op 30 januari 2024 door de gemeente Lint van op de hoogte werd gesteld dat de Belgische echtgenote verzoeker na discussies en onenigheid op straat zou hebben gezet en zij een dagvaarding in echtscheiding liet opstellen. Nog wijst hij er op dat de Belgische echtgenote op 5 januari 2024 een document ondertekende waarin zij verzocht om verzoeker te schrappen van haar adres en waarin zij aangaf mogelijk het slachtoffer te zijn van een schijnhuwelijk. Verweerder wijst verder op informatie die hij op 27 maart 2024 ontving van het parket van Antwerpen, meer bepaald een proces-verbaal waarin te lezen staat dat het OCMW van Lint op 20 december 2023 aan de politie vroeg om zich over verzoeker te ontfemen omdat de echtgenote hem aan de deur had gezet en hij “technisch dakloos” was. Hierin is er sprake van dat zowel verzoeker als zijn echtgenote werden gecontacteerd door de politie. Hierbij kon verzoeker geen informatie geven over waarom hij door zijn echtgenote uit huis zou zijn gezet. De Belgische echtgenote verklaarde op haar beurt dat verzoeker zelf uit huis was vertrokken nadat hij door haar werd geconfronteerd met intieme berichten aan andere vrouwen op zijn GSM. Verweerder stelt nog vast dat de Sociale Dienst van de gemeente Lint aangeeft dat ze samen met verzoeker naar de echtelijke woning zijn gegaan om enkele bezittingen van verzoeker op te halen, maar de echtgenote de deur niet opende en dit naar eigen zeggen – achteraf – omdat ze bezoek had en dat de echtgenote weigerde om verzoekers spullen te overhandigen. Verweerder is, gelet op al deze informatie, van oordeel dat er geen minimum aan relatie en geen daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband – en dus geen gezamenlijke vestiging – meer bestaat en dat verzoekers situatie aldus binnen het toepassingsgebied van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet valt. Hij geeft aan dat minstens in hoofde van de Belgische echtgenote er geen enkele intentie meer is om de relatie verder te zetten, nu zij de echtscheidingsprocedure heeft ingeleid, zij verzoeker verdenkt van het aangaan van een schijnhuwelijk en zij heeft verzocht om verzoeker van haar adres te schrappen.

Op basis van het geheel van de gedane feitelijke vaststellingen zoals hierboven weergegeven, die op zich niet worden betwist, toont verzoeker niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot zijn vaststelling is gekomen dat er niet langer sprake is van een minimum aan relatie of nog een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en dus gezamenlijke vestiging, doordat met name de echtgenote duidelijk heeft aangegeven dat zij de relatie niet langer wenst verder te zetten. Verzoeker betwist weliswaar dat de relatie definitief zou zijn beëindigd, maar komt – ter weerlegging van de voormelde beoordeling – in wezen niet verder dan het aanvoeren dat hij deze relatie wel degelijk nog zou willen verderzetten. De blote bewering van verzoeker dat het zijn bedoeling is om de relatie verder te zetten, kan geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen die er wel degelijk op wijzen dat definitief een punt werd gezet achter de relatie en hiermee kan hij alleszins niet aantonen dat er nog steeds een minimum aan relatie zou bestaan.

2.9. Verzoeker betwist hierbij verder niet dat hij – zoals ook wordt vereist in artikel 62, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet – bij schrijven van 5 april 2024 ervan in kennis werd gesteld dat een onderzoek werd gevoerd naar het al dan niet behouden van zijn verblijfsrecht, gelet op het gebrek aan gezamenlijke vestiging. Hij werd verzocht binnen de 30 dagen na kennisname bewijzen voor te leggen van zijn huidige economische activiteiten of bestaansmiddelen, een recent OCMW-atteest, desgevallend het bewijs dat hij zich in een schrijnende situatie bevindt zoals bedoeld in artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet en bewijzen van eventuele humanitaire elementen overeenkomstig § 1, derde lid van dit wetsartikel. Dit schrijven werd verzoeker op 18 april 2024 ter kennis gebracht en op 17 mei 2024 maakte hij verschillende bewijzen over aan het bestuur. Verzoeker betwist niet dat hij in antwoord op dit schrijven alle volgens hem nuttige gegevens en stukken kon aanbrengen waarmee volgens hem verweerder rekening diende te houden bij het nemen van een beslissing inzake zijn verblijf en evenmin dat de bewijzen die hij heeft voorgelegd correct worden weergegeven in de bestreden beslissing. Hij geeft niet aan dat enig stuk dat hij voor het nemen van de bestreden beslissing heeft overgemaakt onterecht niet zou zijn opgenomen in de bestreden beslissing. Dit blijkt alleszins ook niet uit de stukken van het administratief dossier.

2.10. Op basis van de stukken voorhanden in het administratief dossier oordeelde verweerder in de bestreden beslissing vervolgens dat niet blijkt dat een van de uitzonderingsgevallen van artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet spelen in het geval verzoeker.

Specifiek wat de uitzonderingsgevallen in de punten 1° tot en met 3° van deze wetsbepaling betreft, stelde verweerder vast dat de gezamenlijke vestiging geen drie jaar heeft geduurd en er geen sprake is van gemeenschappelijke kinderen. Verzoeker geeft niet aan dit te betwisten. Verweerder kon, gelet op voorgaande bespreking van de gezamenlijke vestiging, op wettige wijze vaststellen dat de uitzondering van artikel 42quater, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet niet geldt aangezien de gezamenlijke vestiging in het Rijk minder dan drie jaar heeft geduurd (cf. RvS 1 juli 2024, nr. 260.350).

Specifiek wat het uitzonderingsgeval in artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet betreft, wordt in de bestreden beslissing verder geoordeeld:

“Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Betrokkene stelt dat hij door zijn echtgenote het huis uit zou zijn gezet. Zij stelt dat hij zelf de woning zou hebben verlaten nadat ze hem had geconfronteerd met berichtjes aan andere vrouwen op zijn GSM. Betrokkene begaf zich nadat hij het huis uit was gezet samen met de sociale dienst van Lint naar zijn woning, daar liet zijn echtgenote hem niet binnen. Zij verklaarde aan de dienst bezoek te hebben gehad. Ze weigerde betrokkene spullen te overhandigen. Het moge duidelijk wezen dat er op 18.12.2023 iets is gebeurd waardoor de relatie onherstelbaar beschadigd is geweest. Wát er die dag heeft plaatsgevonden kan, gelet op de divergerende verklaringen van de betrokkenen, niet worden bepaald.

Verder blijkt uit het dossier dat de politie in het aanvankelijk pv [...] stelt dat de wijkagent geen weet had van relatieproblemen. Buiten zijn verklaringen tegenover de sociale dienst van Lint, voert betrokkene geen enkel element aan dewelke er op zou kunnen wijzen dat hij slachtoffer is of is geweest van enige vorm van geweld. Betrokkene geeft niet eens een begin van verklaring voor waarom hij uit huis werd gezet. Dit stilzwijgen is minstens even vreemd als het gedrag van zijn echtgenote na de feiten. Het is dan ook niet uitgesloten dat beide partijen elementen verzwijgen die zouden kunnen wijzen op hun eigen laakbaar gedrag. Wat er ook van zij, er mag duidelijk blijken dat de echtgenoten niet meer op dezelfde golflengte zitten. De relatie is niet geworden wat ze hadden gehoopt. De gebeurtenissen van december moeten dan ook gekaderd worden in het tot haar einde komen van de partnerrelatie. Betrokkene toont met de door hem voorgelegde stukken niet voldoende aan onder het toepassingsgebied van artikel 42quater, §4, 1e lid, 4° te vallen.”

Verzoeker betwist deze beoordeling en betoogt dat hij zich wel degelijk bevindt in een bijzonder schrijnende situatie zoals bedoeld in artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet. Hij wijst erop dat hij “van de ene op de andere dag” door zijn echtgenote uit de gemeenschappelijke woning werd gezet, waardoor hij op de straat terecht kwam, zonder zelfs maar zijn persoonlijke spullen. Hij betoogt dat het enkel door de tussenkomst van de wijkagent en het OCMW is dat hij zijn leven enigszins terug op de rails heeft kunnen zetten. Hij stelt ook te voldoen aan de in deze bepaling gestelde bijkomende voorwaarde, nu hij een vaste arbeidsbetrekking heeft.

Verzoeker gaat er met zijn kritiek echter aan voorbij dat de door hem aangevoerde feitelijke situatie dat hij door zijn echtgenote uit de echtelijke woning zou zijn gezet in rekening is gebracht en verweerder op concrete wijze heeft toegelicht waarom volgens hem hiermee nog niet het bewijs wordt geleverd van een bijzonder schrijnende situatie in de zin van artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet. Er wordt duidelijk gesteld dat er, behalve de eigen verklaringen van verzoeker, geen andere elementen zijn die zouden kunnen wijzen op een bijzonder schrijnende situatie of intra-familiaal geweld. Verweerder stelt vast dat er op 18 december 2023, de dag dat verzoeker diende te vertrekken uit de woning, duidelijk iets is gebeurd waardoor de relatie onherstelbaar werd beschadigd, maar wat dit precies is niet nader kan worden bepaald gelet op de divergerende verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote en verzoeker zelf ook niet eens een begin van verklaring aflegde voor de reden waarom hij uit het huis zou zijn gezet. Verweerder acht het aannemelijk dat de beide echtgenoten elementen verzwijgen die zouden kunnen wijzen op hun eigen laakbaar gedrag. Hij merkt op dat de echtgenoten duidelijk niet meer op dezelfde golflengte zitten en de aangehaalde gebeurtenissen moeten worden gekaderd in het tot haar einde komen van de partnerrelatie. Hiermee ligt volgens hem echter nog geen voldoende bewijs voor van een bijzonder schrijnende situatie zoals bedoeld in artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker neemt zelfs niet de moeite om concreet in te gaan op de eigenlijke motieven van de bestreden beslissing en aan te tonen dat deze onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn. Door louter zijn eigen verklaringen en de eigen versie van de feiten te blijven herhalen, kan verzoeker de motieven in de bestreden beslissing niet onderuit halen.

Nu het motief in de bestreden beslissing dat verzoeker niet het bewijs leverde van een bijzonder schrijnende situatie in de zin van artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet niet onderuit wordt gehaald, is zijn

verdere betoog dat hij zou voldoen aan de andere voorwaarden voor de toepassing van de uitzonderings situatie in voormelde wetsbepaling in elk geval ook zonder enig verder belang.

2.11. Ten slotte blijkt uit een simpele lezing van de bestreden beslissing dat verweerder, overeenkomstig het bepaalde in artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, rekening heeft gehouden met de duur van het verblijf van verzoeker in België, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in België en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Hierbij hield hij rekening met de elementen uit het administratief dossier, waaronder de documenten die verzoeker heeft voorgelegd in kader van de uitoefening van het hoorrecht. Verweerder stelde vast dat geen concrete elementen spelen die zich verzetten tegen een beëindiging van het verblijfsrecht. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker niet ingaat op deze motieven en deze niet betwist, laat staan weerlegt.

2.12. In het licht van de voorgaande vaststellingen moet worden besloten dat verzoeker niet aantoonde dat de bestreden beslissing is tot stand gekomen met miskenning van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.13. De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend vierentwintig door:

I. CORNELIS, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS

